

sovaný okolnostmi stejné závažnosti. Za případ takový dlužno pak uznati ve shodě s praxí bývalého Nejvyššího jako zrušovacího soudu (rozh. čís. víd. sb. 408 a 2865, pak rozhodnutí z 28. prosince 1912, Kr II 341/12, publik. v Oe. R. pod čís. 407) i případ, kde hlavní přelíčení provedl a rozsudek vynesl soudce spolupůsobivší již v téže věci při rozhodování podle §u 475 čís. 2 tr. ř. Je tedy rozsudek podle §u 281 čís. 1 tr. ř. zmatečným. Za podmínek §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 bylo proto uznati již při poradě neveřejné, jak shora uvedeno, aniž třeba obirati se dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 1969.

Jde-li o majetkové delikty, spáchané na úkor obcí, nepodléhá smír pachatelův (§§y 187, 188 tr. zák.) s poškozenou obcí schválení okresní správní komise.

Poskytnutí jistoty, že pachatel narovnáání dodrží, zákon nežadá.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Zm I 208/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 24. ledna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §u 181 a 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 a), b) a 10 tr. ř., provádí však ve skutečnosti pouze důvod zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 b) tr. ř. V tomto směru nelze jí upříti oprávnění. Obžalovaný, jenž byl napadeným rozsudkem uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 181, 184 tr. zák. (správně dle §§ů 181, 182 druhá věta tr. zák.), spáchaným tím, že během roku 1923 jako starosta obce 8955 Kč 97 h, jemu z příčiny jeho veřejného úřadu svěřených, za sebou zadržel a sobě přivlastnil, hájil se tím, že uzavřel s poškozenou obcí dříve, než vrchnost zvěděla o jeho provinění, smír, dle něhož se zavázal, že celou škodu, obci způsobenou, v určité době nahradí a že toto narovnáání dodržuje. Nalézací soud vzal za prokázáno, že obžalovaný uzavřel dne 24. října 1924 s obecním zastupitelstvem obce smír, kterým se zavázal, že zaplatí obci svůj dluh 12.192 Kč, ve kterémž je zřejmě obsažena též svrchu naznačená částka 8955 Kč 97 h, v měsíčních splátkách po 400 Kč a že první splátku složí dne 3. listopadu 1924, a zjistil, že bylo dne 1. listopadu 1924 okresní správní komisí v S. u státního zastupitelství v Praze na obžalovaného podáno trestní oznámení a že teprve tím dozvěděla se vrchnost po rozumu §u 187 tr. zák. o provinění obžalovaného. Přes to vyloučil nalézací soud beztrestnost obžalovaného pro účinnou lítost, odůvodniv to tím: 1. že o činu obžalovaného dověděla se již dne 29. září 1924 okresní správní komise v S., tedy úřad nadřízený, a že jedině tento úřad mohl o tom rozhodnouti, zda se má na obžalovaného učiniti trestní oznámení u státního zastupitelství, a nikoliv obecní zastupitelstvo poškozené obce,

kteřé nemohlo míti ten stav znalosti, kteřou si zjednala okresní správni komise, 2. že bez schválení smíru okresní správni komisí bylo usnesení obecního zastupitelstva pro trestní řízení bezvýznamné, 3. že ve smíru, o kteřý jde, nelze ani po věcné stránce spatřovati narovnání po rozumu §u 188 tr. zák., ježto obžalovaný neposkytl poškozene obci záruky, že smír dodrží, nebo že bude moci jej dodržeti, 4. že obžalovaný do dne 1. listopadu 1924, kdy o jeho provinění zvědčelo státní zastupitelství, poškozene obci ještě vůbec ničeho na náhradu způsobené škody nedal a že jeho plnění dle smíru spadá úplně do doby až po 1. listopadu 1924.

Zmateční stížnost právem rozsudku vytýká, že výrokem nalézacího soudu o otázce, zda jsou tu okolnosti, pro něž jest trestnost činu vyloučena, byl porušen zákon v ustanoveních §§u 187, 188 tr. zák. Názor nalézacího soudu bod 1. nemá o sobě významu pro posouzení věci, nýbrž nabývá ho teprve ve spojení s náhledem nalézacího soudu, že bez schválení smíru okresní správni komisí bylo usnesení obecního zastupitelstva poškozene obce bezvýznamným; neboť to, co jest svrchu pod 1. uvedeno, je vlastně jen odůvodnění názoru nalézacího soudu, že k právní účinnosti smíru bylo potřebí schválení smíru okresní správni komisí. Ježto nalézací soud se nedovolává nějakého zvláštního opatření okresní správni komise, dle něhož narovnání se mělo státi účinným jen v případě schválení okresní správni komisí, dlužno míti za to, že nalézací soud má za to, že v případech, v nichž jde o majetkové delikty, spáchané na úkor obcí, a v nichž nabyla příslušná okresní správni komise o příběhu vědomí, podléhá narovnání po rozumu §u 188 tr. zák. mezi pachatelem a poškozenu obcí bezpodmínečně schválení okresní správni komisí. Tomuto mínění nalézacího soudu nelze však přisvědčiti, neboť § 23 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. o úpravě finančního hospodářství obcí, v němž jsou uvedena právní jednání obce, k jejichž platnosti se vyžaduje schválení okresního výboru, pokud se týče nyní okresní správni komise (§ 48 odstavec prvý zákona), nezmiňuje se o narovnáních druhu tu v úvahu přicházejícího. Další názor nalézacího soudu, že smír, o něž tu jde, nelze považovati za narovnání ve smyslu §u 188 tr. zák. proto, že obžalovaný neposkytl poškozene obci záruky, že jej dodrží nebo že bude moci jej dodržeti, nemá opory v ustanovení §u 188 tr. zák. Poskytnutí jistoty, že pachatel narovnání dodrží nebo bude moci je dodržeti, zákon nežadá. Je na poškozenu, aby, je-li takové jistoty třeba, učinil uzavření smíru závislým na poskytnutí potřebné záruky.

Skutečnost, že obžalovaný do dne 1. listopadu 1924, kteréhož státní zastupitelství o jeho provinění zvědčelo, poškozene obci na náhradu škody vůbec ničeho neplatil, jeví se býti úplně bezvýznamnou. Došlo-li mezi pachatelem a poškozenu dříve, nežli soud nebo jiná vrchnost ve smyslu §u 187 tr. zák. o pachatelově provinění nabyly vědomí, k narovnání, jimž pachatel se zavázal k úplné náhradě škody v určité lhůtě, rovná se to úplné náhradě škody dle §u 187 tr. zák. a trestnost nastává jen tenkrát, když pachatel nedostal povinnosti z narovnání. V tomto případě bylo smírem ujednáno, že prvá splátka má býti složena teprve dne 3. listopadu 1924 a nalézací soud vzal za prokázáno, že obžalovaný

povinnostem dle smíru dosud nedostál. Ve věci samé nelze však rozhodnouti, poněvadž nejsou dosud zjištěny všechny skutečnosti, jež jest při správném použití zákona položiti za základ rozhodnutí. Není dosud spolehlivě zjištěno, zda bylo narovnání učiněno mezi obžalovaným a osobou k zastupování obce povolanou, a zda bylo toto narovnání, jež nespadá do rámce běžné správy obecního jmění, obecním zastupitelstvem řádně schváleno a kdy se tak stalo, není dále zjištěno, zda se finanční komise neodvolala z usnesení obecního zastupitelstva (§ 9, odstavec třetí zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n.) a zda nebylo jejímu odvolání vyhověno, a není úplně spolehlivě na jisto postaveno, zda v dluhu 12.192 Kč, o němž narovnání se zmiňuje, jest skutečně obsažena též zpronevěřená částka 8955 Kč 97 h.

Čís. 1970.

Není zmatkem čís. 1 ani 3 Šu 344 tr. ř., byl-li při porotním hlavním přeličení čten zápis o místním ohledání, předsevzatém předsedou hlavního přeličení po té, když byla obžaloba již právoplatnou (§ 254 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 30. dubna 1925, Zm I 757/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudků krajského jako porotního soudu v Plzni ze dne 22. října 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežné vraždy podle §§ 134 a 135 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 1 Šu 344 tr. ř. Uplatňuje, že obžalovaný a jeho obhájce souhlasili s přečtením protokolu o místním ohledání, tvrdí však, že obhájci nebylo známo a také prý ze čtení protokolu nevyplývalo, že komisi předsevzal sám předseda porotního soudu. Teprve po rozsudku při studování spisů za účelem provedení zmatečné stížnosti seznal prý obhájce, že týž soudce, který předsedal porotnímu přeličení, provedl místní ohledání. Tento postup předsedův zakládá prý zmatečnost; předseda byl sice dle Šu 224 tr. ř. oprávněn před hlavním přeličením místní ohledání »zaříditi«, nesměl je však provést sám, nýbrž měl je dáti provést buď vyšetřujícím nebo dožádaným soudcem. Poněvadž se tak nezachoval, vmísil se do úkonů vyšetřujícího soudce a dlužno ho proto ve smyslu druhého odstavce Šu 68 tr. ř. považovati za vyloučená z rozhodování. Stížnost je bezdůvodna. Dne 11. října 1924, kdy provedeno bylo místní ohledání, bylo přípravné vyšetřování formelně i materiálně skončeno, obžalovaný dán právoplatně v obžalobu a bylo již nařízeno porotní přeličení. Podle Šu 254 tr. ř. jest předseda hlavního přeličení podle své diskreční moci oprávněn mimo jiná opatření, tam uvedená, předsevzati též buď se soudem ohledání, nebo vyslati za tím účelem člena soudu, jenž má o tom